

Усе почалося з помилки.

Був саме різдвяний сезон, і від п'яниці, що жив на пагорбі й кожного Різдва запивав, я дізнався, що туди, хай йому грець, беруть майже всіх, тож пішов і собі, а коли спам'ятався — я вже тинявся околицями зі шкіряною торбою. Оце так робота, думав я. Простіше не буває! Тобі дають один-два квартали, а коли закінчуєш обхід, штатний рознощик дає тобі ще один, або ж можна повернутися й отримати один від начальника, та загалом ти просто собі прогулюєшся і пхаєш різдвяні картки у скриньки.

Здається, був мій другий день різдвяного підробітку, коли ота велика жінка вийшла й пішла за мною, поки я розносив листи. Що я маю на увазі під великою — то це її велику сраку й великі цицьки; вона взагалі була велика в усіх правильних місцях. Здається, вона була трохи божевільна, та я дивився тільки на її тіло, а решта мене не хвилювала.

Вона говорила, говорила й говорила. Потім усе стало ясно. Її чоловік працював у конторі на острові, а їй тут було самотньо, ну ви розумієте, й вона мешкала в тому маленькому будиночку сама.

— В якому саме будиночку? — запитав я.

Вона записала на папірці адресу.

— Мені також самотньо,— сказав я,— заскочу до вас сьогодні ввечері потеревенити.

У мене взагалі-то була подруга, але вона приходила дуже зрідка, її постійно десь носило, тож я і справді був самотній. Мені бракувало великої дупи обіч мене.

— Що ж,— відповіла вона,— побачимося ввечері.

Вона справді була класною — класним перепихом, але, як буває з усяким перепихом, після третьої чи четвертої ночі я втратив до неї інтерес і більше не приходив.

Та я ніяк не міг припинити думати: Господи, ті листоноші тільки те й роблять, що доправляють листи і трахаються. Це гарна робота для мене, о так, так, так.

• 2 •

Тож я записався на іспит, склав його, записався на тести з фізичної підготовки, склав їх — і ось він я, листоноша-підмінщик. Починалося все легко. Мене відіслали до Вест-Ейвон-Стейшн, і там усе було як і на Різдро, хіба що тільки без перепиху. Щодня я сподівався потрахатися з кимсь, та мені не щастило. Проте начальник там був нормальний, і я собі гуляв, обходячи квартал то тут, то там. Навіть не носив уніформи, лише кашкет. Вбирався у свій повсякденний одяг. Ми з моєю подругою Беті так пиячили, що на одяг ледве вистачало.

А потім мене перевели до Оукфорд-Стейшн.

Начальником тут був вилупок на ім'я Джонстоун. Їм була потрібна допомога, і я зрозумів чому. Джонстоун любив носити темно-червоні сорочки — символ небезпеки і крові. Там працювало семеро підмінщиків — Том Мого, Нік Пілігріні, Герман Стретфорд, Роузі Андерсон, Бобі Гансен, Гарольд Вілі та я, Генрі Чинаскі. На роботу потрібно було з'являтися о п'ятій ранку, а я був там єдиним п'яницею. Я завжди пиячив далеко за опівніч, а потім сидів там з усіма, о п'ятій ранку, поки не дадуть доручення чи поки хтось з основного штату не подзвонить, щоб сказати, ніби захворів. Зазвичай вони дзвонили й відпрошувалися, коли падав дощ, або в періоди нестерпної спеки, або наступного дня після свят, коли навантаження подвоювалося.

Там було сорок чи п'ятдесят різноманітних маршрутів, ба й більше, і всі різні, їх було неможливо запам'ятати, тому що треба було взяти пошту й бути готовим до відправлення вантажівки о восьмій годині, а Джонстоун не приймав жодних виправдань. Підмінщики сортували свої журнали просто на розі, працювали без обіду й помирили на вулиці. Через Джонстоуна ми дізнавалися свої маршрути з тридцятихвилинною затримкою — поки він крутився у своєму кріслі й червоній сорочці: «Чинаскі, береш маршрут 539!» Ми починали з затримкою на півгодини, але все одно від нас очікувалося, що ми доставимо всю пошту й повернемося вчасно. А раз чи двічі на тиждень, уже розбиті, заморені й затрахані, ми мали

виходити на нічне сортування, а графік на дошці був просто неможливий — вантажівка так швидко не їздить. Тож доводилося пропускати чотири-п'ять ящиків, а наступного разу вони були вже напхом напхані поштою, і ти, смердючий від поту, біг, розпихуючи її в мішки. Тож я справді добряче нарахався. Джонстоун про це подбав.

• 3 •

Підмінщики самі створили Джонстоуна, виконуючи його неможливі накази. Я ніяк не міг уторопати, як такій відверто жорстокій людині могли довірити цю посаду. Основному штату було байдуже, представник профспілки був нікчема, тож, в один з вихідних, я настрочив скаргу на тридцять сторінок і відіслав один примірник Джонстоуну, а другий відніс просто в Головне управління. Клерк попросив зачекати. Я все чекав, чекав і чекав. Я пробув там півтори години, а потім мене відвели до маленького сивоголового чоловічка з очима кольору цигаркового попелу. Він навіть не запропонував мені сісти. Одразу ж почав кричати на мене, щойно я увійшов.

— Бачу, ти дуже мудрий сучий син, так?

— Я б волів, щоб ви не ображали мене, сер!

— Мудрий сучий син, ти один з тих вилупків, що знають розумні слова й люблять розкидатися ними!